

Arrest

nr. 216 493 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verliet Irak in 2010 kwam op 9 april 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 30 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker vertrok op 28 april 2012 naar Amman in Jordanië.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 15 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (technische weigering).

1.4. Verzoeker kwam op 30 juni 2016 opnieuw toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 juli 2016 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 11 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 11 juni 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een seculiere Arabier afkomstig uit Bagdad. In 1964 ging u naar de militaire universiteit. Nadat u afstudeerde diende u tot 1976 bij het Iraakse leger als naqib (kapitein). U hield zich hierna bezig met studies en handel. Vanaf 1998 werd u door het toenmalige Iraakse regime als officier opnieuw ingezet om Iraakse burgers, leden van de Baath partij en mensen in hoge posities voor te bereiden op de nakende buitenlandse invasie. Na de val van het regime werkte u onder meer als tolk voor het Amerikaanse leger. Van 2005 tot 2010 werden u en uw gezinsleden op verschillende manieren gevisieerd door de milities. Jullie kregen telefonische dreigementen en enveloppes met kogels, u werd achtervolgd, uw huis werd herhaaldelijk beschoten o.a. met een RPG en er vonden invallen plaats. In 2007 ging u naar Jordanië waar u asiel aanvraag bij UNHCR. Datzelfde jaar vroeg u een visum aan om u dochter D.(...) die in het bezit is van de Belgische nationaliteit in België te bezoeken. Deze aanvraag werd afgewezen. U keerde terug naar Irak om uw werkzaamheden als tolk verder te zetten. In 2009 reisde u na een, ditmaal succesvolle, nieuwe visumaanvraag een eerste maal op legale wijze naar België om uw dochter D.(...) te bezoeken. U keerde na het bezoek terug naar Irak en vestigde zich in Bagdad. In 2010 verliet u Irak opnieuw en vroeg u opnieuw asiel aan bij het UNHCR in Jordanië. In april 2011 reisde u een tweede maal op legale wijze naar België. Na aankomst diende u een aanvraag in tot gezinshereniging met uw dochter D.(...). Deze aanvraag werd evenwel geweigerd op 8 september 2011. Op 30 november 2011 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort (2007), een UNHCR certificaat, badges (tolk +ECWA), documenten betreffende uw opleidingen, brieven van het Amerikaanse leger, een brief van GKL, een militaire kaart, politionele documenten, uw contract met IMG, een bewijs van goed gedrag en zeden, een uittreksel uit het register, een woonstkaart, een e-mail conversatie met kolonel S.(...), documenten betreffende ‘GLS employment verification for visa’, een attest van de dienst legalisatie, een attest van verlies van uw paspoort en een certificaat betreffende de oprichting van uw handelsfirma.

Op 17 april 2012 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U diende zich op 24 april 2013 aan te bieden voor een nieuw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Aangezien u niet reageerde op deze oproep en geen geldige reden meedeelde ter rechtvaardiging van uw afwezigheid nam het CGVS op 15 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 mei 2013 ontving het CGVS uw ‘Verklaring betreffende afstand van asielaanvraag’, door u ondertekend te Brussel op 27 mei 2013.

Op 10 april 2015 diende uw dochter J.(...) H.(...) S.(...) J.(...) (O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming in in België. Haar verzoek werd op 28 mei 2015 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 juni 2016 reisde u op legale wijze naar België vanuit Jordanië. Op 27 juli 2016 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in in België. U verklaarde hierbij dat u op 28 april 2012 was teruggekeerd naar Jordanië in een laatste poging om uw huwelijk te redden. Deze poging mislukte evenwel en u scheidde op 7 november 2012 van uw echtgenote Zeenat. U verbleef tot uw vertrek naar België in Jordanië. Via uw vrienden in Irak vernam u telefonisch dat de milities nog steeds naar u op zoek waren. Ook de Iraakse autoriteiten zouden u nog steeds viseren.

Ter staving van uw volgend verzoek legde u volgende originele documenten voor: uw paspoort (2014), uw oude paspoort (2007), documenten betreffende uw scheiding, uw identiteitskaart (2008) en een militaire badge. Tevens legt u prints voor van artikels, een e-mail conversatie met J.(...) P.(...), een kopie van een militair document (1999), een kopie van een brief van M.(...) P.(...) en een print van een informatiepagina betreffende R.(...) S.(...).

Op 31 oktober 2016 werd uw volgend verzoek in overweging genomen door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest omwille van uw vroegere werkzaamheden als tolk voor het Amerikaanse leger, omwille van uw voormalige functie als officier in het Iraakse leger tijdens het regime van Saddam Hoessein en omdat u zich als seculier niet kan confirmeren aan de huidige religieuze normen in de Iraakse maatschappij. U zou om deze redenen gevisieerd worden door de Iraakse autoriteiten en de verschillende Iraakse milities (CGVS III, p. 7, 8).

Allereerst moet er worden opgemerkt dat u de geloofwaardigheid van deze voorgehouden vrees, of toch ten minste de ernst er van, in grote mate zelf ondermijnt door uw persoonlijk gedrag. U claimt dat u sinds 2005 voortdurend gevisieerd werd (CGVS III, p. 6). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u reeds in 2007 Irak verliet en internationale bescherming aanvraag bij UNHCR in Jordanië. U wachtte de afloop van uw verzoek evenwel niet af en keerde na enkele maanden terug naar Irak waar u nota bene opnieuw aan de slag ging als tolk voor het Amerikaanse leger, één van de redenen waarom u vervolging zou dienen te vrezen (CGVS II, p. 3, 4). Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in 2009 reeds naar België reisde maar dat u zonder internationale bescherming aan te vragen opnieuw naar Irak terugkeerde waar u zich bovendien opnieuw vestigde in Bagdad, de stad waar de meeste vervolgingsfeiten zich zouden hebben voorgedaan (CGVS I, p. 4, 5, 6). In 2010 zou u opnieuw naar Jordanië gereisd zijn en verzocht u opnieuw om internationale bescherming bij het UNHCR. Eens te meer wachtte u de afloop van dit verzoek niet af en reisde u in april 2011 verder naar België. Daar vroeg u aanvankelijk opnieuw geen internationale bescherming aan. Pas enkele maanden nadat uw aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd besloot u op 30 november 2011 een eerste maal om internationale bescherming te verzoeken in België (CGVS I, p. 4)(UNHCR certificaat 2010). Dient echter te worden vastgesteld dat u ook nu weer de afloop van dit verzoek niet afwacht en het land waar uw internationale bescherming aanvraag eenvoudigweg verliet, nota bene reeds een tiental dagen nadat u een eerste maal werd gehoord door het CGVS op 17 april 2012 (verklaring meervoudige aanvraag 05/08/2016, punt 14). Op 30 mei 2013 ontving het CGVS bovendien uw 'Verklaring betreffende afstand van asielaanvraag' waaruit niet alleen kan worden afgeleid dat u klaarblijkelijk geen nood meer had aan internationale bescherming maar eveneens dat u zich op 27 mei 2013 opnieuw op het Belgisch grondgebied bevond en u dus niet van eind april 2012 tot 30 juni 2016 voortdurend in Jordanië verbleef zoals u wilt doen geloven (CGVS III, p. 14)(verklaring meervoudige aanvraag 05/08/2016, punt 14).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat u er in uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming niet in slaagt om samenhangende verklaringen af te leggen over concrete gebeurtenissen die er op zouden kunnen wijzen dat u in Irak gevisieerd werd met het oog op vervolging. U slaagt er evenmin in om duidelijk te maken door wie u nu precies gevisieerd werd. Uit uw vage en onsamenhangende verklaringen kan enkel worden afgeleid dat u beweert dat u in Irak door alle milities en de Iraakse autoriteiten van 2005 tot 2010 voortdurend gevisieerd werd met het oog op vervolging. Ze zouden op uw huis geschoten hebben, u werd achtervolgd, u ontving kogelbrieven, ze vielen herhaaldelijk uw huis binnen, ze hebben tekens op uw huis geplaatst etc. etc... (CGVS I, p. 6, 9, 10, 11, 12) (CGVS II, p. 5, 6) (CGVS III, p. 4, 6, 7, 8, 11, 12, 13, 21, 22) . Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn geweest mag er echter worden verwacht dat u dit aannemelijk kunt maken door het afleggen van samenhangende verklaringen of het voorleggen van bewijsstukken. Dit is echter allerminst het geval waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt ondermijnd. Bovendien moet er worden vastgesteld dat uw dochter H.(...) met geen woord repte over al deze voorgehouden gebeurtenissen. Zij stelde bovendien dat u het land verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie (CGVS dochter H.(...), 2, 3, 8, 9, 11).

De enige gebeurtenis die enigszins consistent steeds terugkomt in uw verklaringen, en die ook door uw dochter H.(...) wordt vermeld, is een onontpofte raket die op jullie huis werd afgeschoten. Dient echter te worden opgemerkt dat uw dochter deze voorgehouden gebeurtenis situeert in 2003 terwijl u stelt dat dit in 2005 gebeurd zou zijn (CGVS dochter, p. 3). Zelf verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van onderhavige asielpprocedure dat het huis toen werd beschoten door Al Qaeda (CGVS II, p.). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u evenwel dat u helemaal niet wist wie het huis had beschoten aangezien u dit niet had gezien (CGVS III, p. 6, 7). Dit overtuigt uiteraard allerminst.

De documenten die u voorlegt bieden evenmin duidelijkheid. Integendeel, de politionele documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming blijven dusdanig vaag dat ze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen. Indien u en uw gezinsleden daadwerkelijk jarenlang vervolgd werden, u dit ging aangeven bij de Iraakse politie en de Iraakse politie

vervolgens de verklaringen van uzelf en uw gezinsleden opnam, mag er worden verwacht dat deze verklaringen een meer gedetailleerde weergave zouden bieden van de verschillende gebeurtenissen. Uit de vertaling van de documenten blijkt dit echter allerminst het geval te zijn. Deze documenten zijn bovendien allen pas in april of mei 2010 opgesteld en louter op basis van verklaringen van uzelf en uw gezinsleden terwijl u aangeeft dat u al sinds 2005 geïnterviewd werd (zie vertaling documenten).

De inhoud van de brieven van uw Amerikaanse werkgevers ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U stelt immers dat u hen inlichtte over de problemen die u kende (CGVS III, p. 22, 23). In geen van de documenten van het Amerikaanse leger of de Amerikaanse firma's die u voorlegde wordt echter gesproken over problemen die u zou gekend hebben omwille van de werkzaamheden die u voor hen uitoefende. De enige concrete reden die wordt gegeven voor de stopzetting van uw werkzaamheden is uw plan om naar België te reizen om uw dochter te bezoeken (brief Multi-National Corps-Iraq 15/11/2009).

De laatste gebeurtenis die zich tijdens uw verblijf in Irak voordeed en er op zou kunnen wijzen dat u in Irak, om wat voor reden dan ook of door wie dan ook, geïnterviewd werd met het oog op vervolging zou zich volgens uw verklaringen in 2010 hebben afgespeeld. In november of december 2010 kwamen onbekenden naar uw huis in Bagdad. U was op dat moment echter bij vrienden (CGVS III, p. 4). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u Irak reeds in oktober 2010 had verlaten (CGVS I, p. 4). Hoewel u in het kader van uw eerste verzoek herhaaldelijk werd gevraagd naar problemen die zich na 2007 zouden hebben afgespeeld repte u bovendien met geen woord over deze voorgehouden gebeurtenis (CGVS I, p. 10). Uw dochter verklaarde daarenboven dat u Irak reeds had verlaten in 2008 of 2009 en dat u sindsdien nooit meer was teruggekeerd (CGVS dochter H.(...), p. 2, 3). Deze voorgehouden gebeurtenis is dan ook weinig geloofwaardig.

Na uw vertrek uit Irak zou u telefonisch vernomen hebben dat mensen nog steeds naar u op zoek waren in uw wijk in Bagdad. Meer concrete informatie kunt u echter niet geven. Uw directe familieleden zouden ook niets meer hebben meegemaakt wat er op kan wijzen dat u geïnterviewd werd. U wijt dit aan het feit dat al uw familieleden sinds 2007 in Koerdistan verbleven en ze nooit meer terugkeerden naar Bagdad (CGVS III, p. 5, 6). Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw dochter verklaarde dat zij en uw (ex-)echtgenote tot 2015 in Bagdad verbleven (CGVS dochter, p. 2, 3). Zij maakt doorheen haar persoonlijk onderhoud geen melding van problemen uit die periode die gelieerd kunnen worden aan uw persoon (CGVS dochter H.(...), p.2-3, 8-9). Ook deze vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw stelling dat u eveneens geïnterviewd zou worden door de Iraakse autoriteiten met het oog op vervolging (CGVS III, p. 7, 8) moet er dan weer worden vastgesteld dat u ondanks deze voorgehouden vervolging klaarblijkelijk probleemloos een identiteitskaart (dd.2008), paspoort (dd.2007 en 2014), een bewijs van goed gedrag en zeden (dd. 2009) en een attest van de Iraakse ambassade in België (dd. 2009, aanvraag gezinshereniging 2011) kon bekomen. Verder kon u tot uw vertrek in 2010 klaarblijkelijk probleemloos het land legaal in en uitreizen. Deze zaken wijzen er allerminst op dat u vervolging door de Iraakse autoriteiten dient te vrezen en ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dient vervolgens eveneens te worden opgemerkt dat u uiteindelijk slechts drie jaar effectief werkzaam zou zijn geweest als tolk en dat u eind 2009 definitief stopte met uw werkzaamheden als tolk omdat uw contract afliep (CGVS III, p. 15, 19, 20). Dat u dan meer dan zeven jaar later nog steeds geïnterviewd zou worden door wie dan ook omwille van deze werkzaamheden is op zich reeds weinig waarschijnlijk.

Wat betreft uw stelling dat u actueel nog steeds vervolging dient te vrezen omwille van uw profiel als voormalig officier bij het Iraakse leger tijdens het regime van Saddam Hussein moet er allereerst worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw precieze functie allerminst eenduidig zijn. In de loop van uw eerste asielprocedure verklaarde u nog dat u officier was bij het Iraakse leger maar dat u in 1976 werd ontslagen omdat u geen lid wilde worden van de Baathpartij. U verklaart verder dat u nooit voor het Baathregime had gewerkt. Wel zou u pensioen, land en privileges hebben gekregen maar dit was volgens uw verklaringen opdat u zich niet bij de oppositie zou aansluiten. U verklaart hieromtrent dat u nooit iets als tegenprestatie diende te doen. U verklaart plots evenwel eveneens dat u een agent was voor het voormalige regime maar dat u terzelfdertijd werd ontslagen door het regime. Vreemd genoeg legt u daarna ook een militaire kaart voor die dateert van 2000 maar stelt u terzelfdertijd dat u niet meer bij het leger zat (CGVS I, p. 8, 9, 12, 13). Tijdens uw tweede asielprocedure verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan weer dat u een gepensioneerde officier bent en dat u in 1976 op pensioen ging. U verklaart echter eveneens dat u ontslag wilde nemen maar ditmaal stelt u dat dit was omwille van de militaire operaties tegen de Koerden. In 1998 werd u volgens uw verklaringen, net zoals alle andere gepensioneerde officieren, echter opnieuw opgeroepen door Saddam Hussein om een opleiding te geven aan burgers van de Baathpartij opdat ze zich zouden kunnen beschermen (CGVS II, p 4-7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud herhaalt u dat u in 1976 op pensioen ging en verwijst u opnieuw naar

de problemen die u had met de militaire operaties tegen de Koerden. U zou zich hiervoor hebben moeten verantwoorden maar uiteindelijk werd uw pensioen goedgekeurd. U beweert eveneens dat u 22 jaar lang niets te maken had met het Iraakse leger, de Iraakse inlichtingendiensten of de Baathpartij (CGVS III, p. 9, 10, 17). Plots verklaart u evenwel dat u in 1991 in Koerdistan eigendommen kocht toen u officier was onder Saddam Hussein. Erop gewezen dat u toen toch geen officier was antwoordt u in eerste instantie dat u dat wel was om vervolgens onmiddellijk ontkennend te antwoorden en te stellen dat u toen handelaar was (CGVS III, p. 16). Vervolgens legt u een document voor dat volgens u bewijst dat u niet gepensioneerd was en dat u in dienst van het leger bleef. Gezien uw inconsistente verklaringen wordt u uiteindelijk gevraagd of u met pensioen was, ontslagen werd of nog bij het leger zat. Nu stelt u dat u gepensioneerd was maar dat u werd teruggeroepen en dat uw pensioen geweigerd werd (CGVS III, p. 19). Wat betreft de opleidingen die u sinds 1998 diende te geven verklaart u initieel dat u opleidingen diende te geven aan gewone mensen en de mensen van de Baathpartij. Vervolgens verklaart u evenwel dat u persoonlijk opleiding diende te geven aan mensen in hoge posities en de leiders van de Baathpartij (CGVS II, p. 5)(CGVS III, p. 17, 18, 19) . Al deze verklaringen zijn totaal niet eenduidig en houden geen enkele steek.

Dit geldt eveneens voor uw verklaringen betreffende de reden waarom u gezien uw profiel in 1998 na 22 jaren plots opnieuw werd opgeroepen om opleiding te geven aan, zoals u uiteindelijk toch beweert, leiders van de Baathpartij en mensen in hoge posities, of de reden waarom u na al die jaren nog steeds geviseerd zou worden omwille van uw, onduidelijke, vroegere functie bij het voormalige Iraakse leger. U stelt dat u werd opgeroepen omdat Saddam Hoessein u en de andere gepensioneerde officieren in het oog wilde houden opdat jullie niet naar de oppositie of de buitenlandse mogendheden zouden overstappen, dat u de opleidingen mocht geven aan de hooggeplaatsten omdat u de slimste en meest begaafde officier was van het Iraakse leger en dat u om diezelfde reden tot op heden geviseerd zou worden (CGVS II, p. 4, 5)(CGVS III, p. 10, 11, 12, 18, 19) . Dit alles is echter eens te meer hoogst onwaarschijnlijk. Wat u, als 52 jarige ex-kapitein van het Iraakse leger die 22 jaren lang niets meer te maken had met het Iraakse veiligheidsapparaat voor de oppositie of de buitenlandse mogendheden had kunnen betekenen bij een invasie van Irak is hoogst onduidelijk. Indien u daadwerkelijk van waarde had kunnen voor zijn tegenstanders beschikte Saddam Hoessein en zijn regime bovendien over heel wat meer daadkrachtigere en doeltreffendere methodes om dit te voorkomen. Uw bewering dat u de meest begaafde en slimste officier bent van het Iraakse leger kan niet serieus worden genomen.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat u geen zwaarwichtige of overtuigende elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat u, omdat u seculier zou zijn, nood zou hebben aan internationale bescherming. Los van het feit dat secularisme een overtuiging is die tot op heden altijd aanwezig is geweest in de Iraakse maatschappij en die bovendien ook vertegenwoordigd wordt op het politieke toneel moet er worden vastgesteld dat u geen enkel concreet element kunt aanbrengen waaruit blijkt dat u omwille van deze overtuiging nood zou hebben aan internationale bescherming. U beperkt zich immers doorheen uw twee asielprocedures tot één gebeurtenis die hierop zou moeten wijzen. Zonder enige verduidelijking stelt u dat u aan een checkpoint eens werd tegengehouden en men bierflessen in uw wagen vond en dat dit voor problemen zorgde (CGVS I, p. 9)(CGVS III, p. 7). Dit volstaat uiteraard allerminst om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak, actueel, daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, zowel in het kader van uw vorige asielprocedure als in onderhavige procedure, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De politionele documenten en de brieven van uw werkgevers werden hierboven reeds besproken. De documenten betreffende uw werkzaamheden zijn enkel een aanwijzing voor het feit dat u in het verleden werkzaam bent geweest als tolk o.a. voor het Amerikaanse leger, dat u werkzaam bent geweest voor het voormalige Iraakse leger en dat u in het verleden ook nog voor ECWA (UN Economic Commission for Western Asia) heeft gewerkt. De kopie van het document van het Iraakse leger van 1999 stelt louter dat u als 'naqib'(kapitein) op dat moment in dienst was van het Iraakse leger en dit als 'terugkerende' officier. Het bevat geen informatie over de reden waarom u nog of opnieuw in dienst was, sinds wanneer u opnieuw in dienst was, tot wanneer, in welke functie noch over welke taken u diende uit te oefenen (zie vertaling). Geen van deze documenten bevat daarenboven informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u persoonlijk omwille van deze vroegere werkzaamheden actueel nood zou hebben aan internationale bescherming. Dit geldt eveneens voor de artikels die u voorlegt. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit, opeenvolgende verblijfplaatsen, burgerlijke staat en opleidingsniveau. Geen van deze documenten doet

evenwel uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Dit geldt eveneens voor de brief van M.(...) P.(...), de informatie over R.(...) S.(...) en de e-mailconversatie met J.(...) P.(...).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het

conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) *juncto* artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 10 van de “Kwalificatierichtlijn” (*sic*) *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van zijn middel beklagt verzoeker zich over het feit dat het gehoor dat op 17 april 2012 in het kader van het onderzoek van zijn eerste asielaanvraag plaatsvond in het Engels zonder de aanwezigheid van een tolk waardoor het volgens verzoeker niet onaannemelijk is dat bepaalde termen niet voldoende precies werden vertaald. Verzoeker wijst erop dat het gehoorverslag slordig werd opgesteld omdat geen duidelijk onderscheid tussen vragen en antwoorden wordt gemaakt en dat geen verduidelijking werd gevraagd hoewel blijkt dat de antwoorden van verzoeker niet helder waren. In dit verband verwijst verzoeker naar het Gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal, waaruit verzoeker een aantal passages citeert, waarin onder andere wordt voorgeschreven dat in het schriftelijke verslag de vragen en de antwoorden duidelijk moeten worden onderscheiden. In elk geval, zo stelt verzoeker, mag dit verslag niet worden gebruikt om bepaalde tegenstrijdigheden met zijn latere verklaringen vast te stellen.

Naar aanleiding van het gehoor op 11 april 2017, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, merkt verzoeker op dat uit het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* geen collaboratieve houding aannam omdat volgens verzoeker uit bepaalde vragen, bijvoorbeeld naar aanleiding van de heroproeping van verzoeker in 1998, blijkt dat de *protection officer* ervoor opteert om verzoeker te kleineren. Bepaalde uitlatingen zijn volgens verzoeker onaanvaardbaar en getuigen van een vooringenomenheid. Op grond van het UNHCR-rapport ‘Beyond Proof’ wijst verzoeker op de nood aan een open en objectieve houding van de dossierbehandelaar.

Door deze houding werd, zo oppert verzoeker, onvoldoende gepeild naar essentiële elementen betreffende zijn achtergrond, zoals verzoekers opleidingen, zijn achtergrond, zijn netwerk en de vluchtmotieven van zijn familieleden.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat er geen objectieve en ‘hollistische’ beoordeling heeft plaatsgevonden van zijn risico op vervolging in functie van de vaststaande elementen.

Verzoeker stelt dat verschillende elementen over zijn achtergrond niet deugdelijk werden onderzocht. Hierbij stipt verzoeker aan dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 48/6, §5, van de vreemdelingenwet voorschrijven dat met de actuele beschikbare landeninformatie rekening dient te worden gehouden. Verzoeker verwijst eveneens naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM en naar artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en oppert dat volgende elementen niet voldoende werden onderzocht: 1) Zijn werkzaamheden als tolk voor de Amerikaanse strijdkrachten, 2) zijn functie als officier in het Iraakse leger ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, 3) zijn lange afwezigheid uit Irak en zijn profiel als hoogopgeleide 'polyglot', 4) de profielen van de gevluchte familieleden van verzoeker en tenslotte 5) de 'hollistische' benadering van voorgaande elementen.

Met betrekking tot zijn werkzaamheden als tolk voor de Amerikaanse strijdkrachten wijst verzoeker erop dat niet wordt betwist dat hij gedurende 3 jaar als tolk heeft gewerkt voor de Amerikaanse militairen. Verzoeker wijst in dit verband op de aanbevelingsbrieven waaruit blijkt dat hij contact had met hoge officieren en dat in de brieven wordt vermeld dat verzoeker om deze reden bedreigd werd. Bijgevolg, zo meent verzoeker, voldoet hij aan het risicoprofiel van een ex-medewerker van de Amerikaanse troepen zoals aangeduid in de '*UNHCR Eligibility Guidelines*' van 31 mei 2012. Tevens haalt verzoeker een aantal persartikels aan van 2016 en 2017, die hij ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-9), waarin wordt beschreven dat personen die hebben meegewerkt met de Amerikanen als collaborateurs worden aanzien en om die reden bedreigd worden.

Wat zijn functie betreft als officier ten tijde van Saddam Hoessein stipt verzoeker aan dat in de beslissing wordt gewezen op een aantal van zijn verklaringen betreffende zijn pensionnering en zijn heroproeping, maar dat niet duidelijk wordt aangegeven of zijn functie als officier in het Iraakse leger in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot de onduidelijke verklaringen over zijn pensionnering in 1976 herhaalt verzoeker zijn opmerkingen bij het verslag van het gehoor van 17 april 2012. Vervolgens verduidelijkt verzoeker dat hij in 1976 ontslag wilde nemen omdat hij het niet eens was met de militaire operaties tegen de Koerden, waarna hij op pensioen werd gestuurd. In 1998, zo stelt verzoeker, werd hij opnieuw opgeroepen omwille van een mogelijke buitenlandse invasie. Waar de commissaris-generaal niet begrijpt waarom hij in 1998 opnieuw werd opgeroepen en een belangrijke functie werd toegekend, stelt verzoeker dat niet werd gepeild naar zijn bachelorsdiploma's, zijn masteropleiding in de Verenigde Staten en zijn talenkennis, waardoor het in het kader van de her-rekruteringscampagne in de jaren voorafgaand aan de Amerikaanse invasie niet ongeloofwaardig is dat verzoeker als officier terugkeerde. In dit verband wijst verzoeker op het neergelegde document van het Iraakse leger van 1999 dat zijn terugkeer bevestigt. Verzoeker concludeert dat zijn hoedanigheid van officier tijdens het regime van Saddam Hoessein niet op ernstige wijze wordt betwist.

Aangaande verzoekers lange afwezigheid uit Irak en zijn profiel als hoogopgeleide 'polyglot' brengt verzoeker in herinnering dat hij Irak sinds 2010 definitief verlaten heeft en dat hij sedertdien afwisselend in Jordanië en België verbleef. Verzoeker riskeert, zo oppert hij, door zijn lange afwezigheid en zijn profiel gepercipieerd te worden als een welstellend iemand, waardoor hij, conform de door hem geciteerde uitspraak van het Britse *Upper Tribunal*, een verhoogd risico loopt op ontvoering uit financiële motieven.

Inzake de profielen van zijn gevluchte familieleden wordt in het verzoekschrift gewezen op het feit dat nagenoeg alle familieleden van verzoeker Irak inmiddels hebben verlaten. Een zoon is Amerikaans staatsburger, een dochter van verzoeker is Britse, en twee andere dochters verblijven in België. Twee van zijn broers en zijn zus zijn Amerikaans staatsburger en zijn derde broer is een Brits staatsburger.

In het kader van een 'hollistische' benadering stelt verzoeker dat er dient te worden onderzocht of alle elementen tesamen een gegronde vrees voor vervolging opleveren. Verzoeker haalt in dit verband opnieuw de uitspraak van het Britse *Upper Tribunal* aan waarin deze 'hollistische' benadering wordt toegelicht. Volgens verzoeker wordt er hierbij gewezen op de zogeheten '*sliding scale*' uit het arrest *Elgafaji* van het HvJ en de uitwerking ervan in het arrest *Diakité* van het HvJ. Een cumulatieve beoordeling van alle elementen leidt, zo stelt verzoeker, tot het besluit dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker in de eerste plaats naar de zogeheten '*sliding scale*'-redenering uit het arrest *Elgafaji* van het HvJ. Verzoeker betoogt op grond van dit arrest dat er bij de beoordeling een aantal persoonlijke kenmerken spelen omdat verzoeker reeds 8 jaar Irak verlaten heeft en behalve één dochter geen thuisbasis of familiaal netwerk heeft om naar terug te keren. Voorts dient rekening te worden

gehouden met verzoekers gevorderde leeftijd en het feit dat hij op zichzelf aangewezen zal zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- “1. *Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door verwerende partij op 11 juni 2018 en dezelfde dag aan verzoeker verzonden per aangetekende brief.*
2. *Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Gehoorhandvest, 2011, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/brochures/brochure_ghoorhandvest_ni_l.pdf*
3. *UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 mei 2012, p. 14-17 <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html>*
4. *The Daily Caller, 'Left Behind: Iraqi Interpreter Faces Death Threats For Helping US Troops', 20 April 2016, <http://dailycaller.com/2016/04/20/left-behind-iraqi-interpreter-faces-death-threats-for-helping-us-troops/>*
5. *Task & Purpose, 'This Iraqi Interpreter, Called A Traitor At Home, Finds Peace in Texas', 14 July 2016, <http://taskandpurpose.com/iraqi-interpreter-called-traitor-home-finds-peace-texas/>.*
6. *Fortune, 'Trump Refugee Order Dashes Hopes of Iraqis Who Helped the U.S.', 28 January 2017, <http://fortune.com/2017/01/28/trump-refugees-iraqi-translators/>*
7. *McClatchy DC Bureau, 'U.S. pledge to help Iraqis who aided occupation largely unfulfilled', 14 March 2013, <http://www.mcclatchydc.com/news/nation-world/world/aicle24746656.html>*
8. *Foreign Policy, 'For Iraqi Military Interpreters, Trump Travel Ban Chaos is 'Life and Death'', 6 February 2017, <https://foreignpolicy.com/2017/02/06/for-iraqi-military-interpreters-trump-travel-ban-chaos-is-life-and-death/>*
9. *The List Project to Resettle Iraqi Allies, 'A History of Just ^nd Unjust Withdrawals', 2017, <http://thelistproject.org/history/>*
10. *Britse Hoogrechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG , [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017, beschikbaar op <http://www.bailii.org/uk/cases/UKUT/IAC/2017/18.html>*
11. *Kopie verschillende werkbades verzoeker*
12. *Kopie brief R.(...) C. S.(...), 21 november 2009*
13. *Kopie brief R.(...) C. S.(...), 10 september 2009*
14. *Kopie brief J.(...) L. V.(...), 13 april 2009*
15. *Kopie brief M. E. J.(...), 11 januari 2009*
16. *Kopie brief D.A. M.(...), 22 mei 2008*
17. *Kopie brief B.G. C.(...), 31 maart 2008*
18. *Kopie certificaat "Meritorious Mast", 25 maart 2008*
19. *Kopie brief Global Linguist Solutions betreffende aanvraag badge voor verzoeker, 25 augustus 2009*
20. *Kopie brief Global Linguist Solutions betreffende verificatie van tewerkstelling, 25 februari 2009*
21. *Kopie brief Global Linguist Solutions betreffende verificatie van tewerkstelling, 18 november 2008*
22. *Kopie contract Intermarkets Global, 23 november 2007*
23. *Kopie certificaat bachelor Frans, 17 november 2003*
24. *Kopie certificaat bachelor Engels, 22 november 2003*
25. *Kopie ceftificaat militaire school”*

2.2.2. Op 1 oktober 2018 diende verzoeker een aanvullende nota in waarbij hij volgende stukken voegde:

- “1. *Verzoekers legerboekje, met vertaling naar het Nederlands*
2. *Document ter bevestiging van verzoekers terugkeer In het Irakese leger na 1998, met vertaling naar het Nederlands*
3. *Document betreffende de veroordeling en opsluiting van verzoekers schoonzoen*
4. *Documenten in verband met verzoekers broer F.(...)*
- 4.1. *CNN, Former Iraqi juriste present plan for post-Saddam legal system, 19 mei 2003, Beschikbaar op [http://editlon.cnn.com\(...\)](http://editlon.cnn.com(...))*
- 4.2. *The Christian Science Monitor, Race for order in Iraq, 24 april 2003, beschikbaar op [https://www.csmonline.com\(...\)](https://www.csmonline.com(...))*
- 4.3. *Twitterprofiel @F(...)*
5. *Medische attesten verzoeker”*

Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog aan te reiken. Door deze elementen slechts enkele dagen voor de terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat er bij verzoeker geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld die aanleiding zouden geven tot specifieke steunmaatregelen.

De commissaris-generaal is van oordeel dat de vrees voor verzoeker voor de Iraakse autoriteiten en de milities omwille van zijn vroegere werkzaamheden als tolk en als officier in het Iraakse leger onder Hoessein en omdat hij zich als seculier niet meer zou kunnen conformeren aan de huidige religieuze normen in Irak, weinig geloofwaardig is.

In de beslissing wordt vooreerst gesteld dat verzoeker de ernst van zijn voorgehouden vrees in grote mate zelf ondermijnt door zijn persoonlijk gedrag. De commissaris-generaal wijst op de vlucht van verzoeker naar Jordanië in 2007, zijn reis naar België in 2009 zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zijn terugkeer naar Bagdad en zijn tweede vlucht naar Jordanië in 2010. Vervolgens kwam verzoeker in 2011 opnieuw naar België waar hij slechts een half jaar later een eerste asielaanvraag indiende om daarna opnieuw naar Jordanië te gaan om tenslotte nog eens naar België terug te keren.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegt over de concrete vervolgingsfeiten. Blijkbaar stelde verzoeker tussen 2005 en 2010 voortdurend gevisieerd te zijn, waarbij het huis werd beschoten, verzoeker werd achtervolgd, kogelbrieven werden ontvangen en het huis werd binnengevallen. De verklaringen van verzoeker bleken echter onsamenhangend, behalve op het punt van een raket die op de woning werd afgeschoten. De politionele documenten, zo stelt de commissaris-generaal, die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag neerlegde, werden in 2010 opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker zelf.

In de beslissing wordt vervolgens gewezen op de inhoud van de brieven van verzoekers Amerikaanse werkgevers omdat daarin geen melding wordt gemaakt van problemen en wordt gesteld dat de reden voor de stopzetting van de werkzaamheden gelegen is in het bezoek aan zijn dochter in België. De commissaris-generaal stelt dat het laatste vervolgingsfeit, het bezoek van onbekenden aan verzoekers

huis in Bagdad, zou dateren van november of december 2010, terwijl verzoeker had verklaard reeds in oktober 2010 vertrokken te zijn. Bovendien stelde zijn dochter dat verzoeker Irak reeds definitief had verlaten in 2008 of 2009 en maakte zij geen melding van problemen in die periode.

De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoeker voorhoudt geviseerd te worden door de Iraakse autoriteiten, maar toch probleemloos officiële documenten bekwam en legaal het land kon in- en uitreizen.

Voorts merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker slechts drie jaar effectief als tolk gewerkt heeft en dat zijn contract in 2009 afliep. Er wordt opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker meer dan zeven jaar later nog omwille van deze werkzaamheden zou worden geviseerd.

Wat verzoekers profiel betreft als voormalig officier bij het Iraakse leger ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, legt hij naar het oordeel van de commissaris-generaal bijzonder onduidelijke verklaringen af over de beëindiging van zijn militaire activiteiten in 1976 en het heropstarten ervan in de jaren '90. Tevens blijft het onduidelijk waarom verzoeker na 22 jaren opnieuw zou zijn opgeroepen om opleiding te geven.

In de beslissing wordt eveneens gewezen op verzoekers profiel als seculier. Dit profiel is altijd aanwezig geweest in de Iraakse maatschappij en verzoeker brengt volgens de commissaris-generaal geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat hij omwille van deze overtuiging nood zou hebben aan internationale bescherming.

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat deze de appreciatie van de asielaanvraag niet wijzigen.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De commissaris-generaal merkt voorts op dat er geen persoonlijke omstandigheden werden aangetoond waardoor verzoeker een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. X).

2.5.7. In een eerste middelonderdeel levert verzoeker kritiek op het verslag van het gehoor dat op 17 april 2012 plaatsvond in het kader van zijn eerste asielaanvraag. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker op 30 november 2011 een eerste asielaanvraag in België had ingediend, in het kader waarvan hij op 17 april 2012 werd gehoord op het Commissariaat-generaal (AD, stuk 27, dossier CG X). De Raad wijst erop dat verzoeker zowel in het kader van zijn eerste asielaanvraag als in het kader van zijn tweede asielaanvraag had verklaard de bijstand te verzoeken van een tolk “Engels” tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag (*Ibid.*, bijlage 26, 30 november 2011; AD, stuk 26, bijlage 26, 27 juli 2016). Verzoeker kan dus niet verrast zijn door het gegeven dat het gehoor werd afgenomen in het Engels zonder de aanwezigheid van een tolk. Verzoeker reikt in zijn middel geen concrete voorbeelden aan waaruit zou blijken dat bepaalde termen niet precies genoeg werden vertaald, zoals hij in zijn middel beweert. Uit het gehoorverslag (*Ibid.*, gehoorverslag CGVS 17 april 2012) blijkt dat er wel degelijk een onderscheid werd gemaakt tussen de vragen en de antwoorden zodat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat dit gehoorverslag niet zou overeenstemmen met de voorschriften uit het Gehoorhandvest van de commissaris-generaal (Verzoekschrift, bijlage 2). Er zijn geen redenen voorhanden om de antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor van 2012 heeft gegeven niet als basis te gebruiken om zijn latere verklaringen af te toetsen.

De Raad stelt wel vast dat verzoeker tijdens dit eerste gehoor zijn nood aan internationale bescherming in belangrijke mate relativeert. Verzoeker gaf immers te kennen dat hij Irak in oktober 2010 verliet en via de Belgische vertegenwoordiging in Amman (Jordanië) een visum bewam om naar België te komen (*Ibid.*, gehoorverslag 17 april 2012, p. 4). Verzoeker vroeg gezinshereniging aan met zijn dochter, maar dit werd geweigerd. Verzoeker verklaarde: “Toen jullie dit weigerden, stapte ik over naar asiel” (*Ibid.*). Het vertrek van verzoeker vanuit Amman destijds was dus blijkbaar niet ingegeven door een behoefte aan internationale bescherming, maar kaderde in de gezinshereniging met zijn dochter.

2.5.8. Vervolgens laakt verzoeker de houding van de *protection officer* tijdens het meest recente gehoor op het Commissariaat-generaal, dat op 11 april 2017 plaatsvond in het kader van zijn huidige asielaanvraag. Volgens verzoeker blijkt dat de *protection officer* geen collaboratieve houding aannam. Hierbij verwijst in verzoeker naar een aantal uitlatingen van de *protection officer*. Uit de lectuur van het gehele gehoorverslag blijkt dat verzoeker op het einde van het gehoor de mogelijkheid kreeg om opmerkingen te formuleren waarbij verzoeker stelde: “Ik wil dat u mij beschouwt als rechtvaardig en met geweten en genade je moet jou werk goed doen volgens de Belgische wet” (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 11 april 2017, p. 23). Nergens uit het gehoorverslag kan worden opgemaakt dat verzoeker of zijn advocaat kritiek zouden hebben gehad op de houding van de *protection officer*.

De Raad is van oordeel dat verzoeker na kennisname van de weigeringsbeslissing tracht te insinueren dat er sprake is van vooringenomenheid bij de *protection officer*. Nochtans zijn het nét verzoekers antwoorden ten tijde van het gehoor die nu en dan blijk gaven van een weinig collaboratieve houding. Zo werd verzoeker geconfronteerd met de andersluidende verklaringen van zijn dochter betreffende het ogenblik waarop en de redenen waarom hij Irak verlaten zou hebben, waarop verzoeker het volgende repliceerde: “Dat is haar persoonlijke zaak, ik ben haar vader ik weet het beter dan haar. Mijn kinderen liegen niet.” (*Ibid.*, p. 5). Logischerwijs concludeerde de *protection officer*: “Dus u liegt?” (*Ibid.*). In plaats van duidelijkheid te scheppen vraagt verzoeker daarna aan de *protection officer*: “Wat moet ik precies zeggen?” (*Ibid.*). Gelet op deze vaststellingen kan verzoeker de commissaris-generaal niet dienstig verwijten onvoldoende rekening te hebben gehouden met zijn verklaringen.

Door de houding van de *protection officer* werd, zo oppert verzoeker, onvoldoende gepeild naar essentiële elementen betreffende zijn achtergrond, zoals hij in zijn middel voorhoudt, maar hij verzuimt om concreet aannemelijk te maken welke essentiële elementen zouden zijn veronachtzaamd.

2.5.9. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat “(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU luidt als volgt:

“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a)

alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b)

de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c)

de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

d)

de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld;

e)

de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen.

4. Het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5. Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden voldaan is:

a)

de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b)

alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;

c)

de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;

d)

de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en

e)

vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.5.11. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in juni 2016 uit Jordanië naar België kwam en hier een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij zich baseert op dezelfde problematiek dan ten tijde van zijn eerste asielaanvraag (AD, stuk 24, Verklaring Meervoudige Aanvraag DVZ, 5 augustus 2016, motieven). Destijds vreesde verzoeker vermoord te worden door moslimextremisten omwille van zijn werk als tolk voor de buitenlandse troepen (AD, stuk 27, dossier CG X, Vragenlijst CGVS, 13 december 2011, vragen 4 en 5).

2.5.12. In de bestreden beslissing wordt onder andere gesteld dat verzoeker de ernst van zijn voorgehouden vrees ondermijnt door zijn persoonlijk gedrag zodat zijn nood aan internationale bescherming geenszins acuut blijkt te zijn. Vervolgens wijst de commissaris-generaal op de weinig samenhangende verklaringen van verzoeker over de concrete vervolgingsfeiten en op het gegeven dat de neergelegde brieven van de Amerikanen zijn verklaringen niet ondersteunen. De verklaringen van verzoeker omtrent zijn vrees omwille van zijn profiel als voormalig officier ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, blijken evenmin samenhangend. Bovendien is verzoeker zijn land meermaals probleemloos in en uit gereisd, hetgeen niet wijst op vervolging door de Iraakse autoriteiten.

2.5.13. Het standpunt van verzoeker in zijn middel komt erop neer dat een 'hollistische' benadering van de door hem aangebrachte elementen wel aanleiding zou moeten geven tot internationale bescherming.

2.5.14. Wat verzoekers werkzaamheden betreft als tolk voor de Amerikaanse strijdkrachten betreft, merkt de Raad op dat deze activiteiten *an sich* in de bestreden beslissing niet ter discussie staan.

De UNHCR *Eligibility Guidelines* vermelden inderdaad individuen die gelinkt kunnen worden aan de (vroegere) Amerikaanse 'bezettingsmacht' mogelijk in aanmerking moeten komen voor internationale bescherming omwille van hun (toegeschreven) politieke overtuiging, "*depending on the circumstances of their claim*". Er is bijgevolg steeds een individuele beoordeling van het verzoek vereist. De artikels die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-9), beschrijven de situatie van personen die met de Amerikanen hebben samengewerkt. Het komt echter aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat zijn individuele geval overeenstemt met de objectieve informatie.

Uit de neergelegde stukken (AD, stuk 27, dossier CG X, Documenten, brieven US Army; Verzoekschrift, bijlagen 11-12, 14-18), blijkt dat verzoeker actief was voor het bedrijf 'GKL' van 15 januari 2005 tot 30 december 2005 en dat hij in Irak activiteiten als tolk heeft ontplooid voor het Amerikaanse leger tussen begin 2008 en 1 december 2009. Ook ten tijde van zijn verblijf in Jordanië was verzoeker professioneel actief (Verzoekschrift, bijlagen 19-22). Geen van deze documenten maakt melding van problemen in hoofde van verzoeker omwille van deze tewerkstelling. In één brief van R. C. S. van het 'Multi-National Corps – Iraq' van 15 november 2009 wordt gemeld dat verzoeker zijn activiteiten beëindigde omwille van een bezoek aan zijn dochter in België. Uit de verklaringen van verzoeker ten tijde van zijn gehoor blijkt dat hij een raketaanval in 2005 en een inval in zijn woning in 2007 in verband brengt met zijn activiteiten als tolk voor het Amerikaanse leger (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 11 april 2017, p. 6-7). Aangezien verzoekers activiteiten als tolk reeds een einde namen in 2009 en de verklaringen van verzoeker over deze beweerdte vervolgingsfeiten erg vaag zijn, waardoor de commissaris-generaal rechtsgeldig kon concluderen dat verzoekers vrees, die overigens niet concreet aannemelijk wordt gemaakt, niet langer actueel is.

In een nooit eerder neergelegd schrijven van diezelfde R. C. S. van 10 september 2009 (Verzoekschrift, bijlage 13), wordt plots melding gemaakt van dreigtelefoons aan het adres van familieleden van verzoeker naar aanleiding van zijn werk voor de buitenlandse troepen. Verzoeker levert echter geen enkele verklaring waarom deze brief, die reeds zou dateren van september 2009, pas 9 jaar later voor het eerst wordt neergelegd. Bovendien maakte verzoeker nergens in zijn verklaringen gewag van dreigtelefoons aan het adres van zijn familieleden, waardoor sterk kan worden getwijfeld aan de bewijswaarde van dit document.

2.5.15. Aangaande zijn functie als officier ten tijde van Saddam Hoessein, wordt in de beslissing gewezen op de weinig consistente verklaringen van verzoeker over zijn loopbaan in het leger. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij in 1976 werd ontslagen omdat hij geen lid wilde worden van de Baath-partij (AD, stuk 23, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS 17 april 2012, p. 8). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij de rang had van 'naqib' en in 1976 op pensioen ging (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 11 april 2017, p. 9). Hij beweert dat hij vertrokken was uit het leger omdat hij zich niet akkoord verklaarde met de "*dirty war*" in Koerdistan (*Ibid.*). Het legerboekje dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, bevestigt dat hij in 1976, dus reeds voor het aantreden van Saddam als president, met pensioen ging (Aanvullende nota, bijlage 1). Het komt echter weinig aannemelijk voor dat verzoeker, die ondertussen 52 jaar oud was, na 22 jaar, in 1998 onder Saddam Hoessein in dezelfde rang zou zijn teruggekeerd zijn naar het leger, zogenaamd omdat Saddam vreesde dat de officieren zich zouden aansluiten bij de opstandelingen of bij de Amerikanen (*Ibid.*, p. 9). In zijn middel herhaalt verzoeker een aantal van zijn verklaringen en stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel als hoogopgeleide. Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker ten tijde van zijn gehoor zijn opleidingen in het buitenland niet kon vermelden als reden waarom hij (plots) zou zijn heropgeroepen. Het document van het ministerie

van defensie van 6 februari 1999 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (Aanvullende nota, bijlage 2), houdt volgens verzoeker de bevestiging in dat hij terugkeerde naar het leger “naar aanleiding van de dag van de gelantheid” (sic). Waarom dit stuk uit 1999 pas na bijna 20 jaar wordt voorgelegd en omwille van de bedenkelijke bewijswaarde van documenten uit Irak (AD, stuk 23, Landeninformatie, COI Focus Irak Corruptie en documentfraude, 8 maart 2016), kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat zijn hoedanigheid van officier ten tijde van het regime van Saddam Hoessein niet ter discussie zou staan. Vermits verzoeker zelf uitdrukkelijk ontkent dat hij bindingen heeft met de Baath-partij van Saddam Hoessein (AD, stuk 13, gehoorverslag CGVS I, 14 maart 2017, p. 5), maakt hij niet aannemelijk dat hij op heden omwille van zijn militaire verleden ten tijde van het Baath-regime nog problemen riskeert in Irak.

Gelet op het geheel van de verklaringen van verzoeker wordt onvoldoende aannemelijk geacht dat hij effectief als officier zou hebben gediend tijdens het regime van Saddam Hoessein

2.5.16. Verzoeker verwijst ook naar zijn lange afwezigheid uit Irak en zijn profiel als hoogopgeleide ‘polyglot’, waardoor hij als welstellend zou kunnen gepercipieerd worden en hierdoor een verhoogd risico loopt op ontvoering uit financiële overwegingen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij bachelors heeft in de militaire wetenschappen, Hebreeuws, Russisch, Frans, Engels, Farsi en Koerdisch en dat hij in de jaren '70 ook in het Verenigd Koninkrijk en in de Verenigde Staten gestudeerd heeft (AD, stuk 13, gehoorverslag CGVS I, 14 maart 2017, p. 6). Het profiel van verzoeker staat niet ter discussie, maar heeft hem blijkbaar niet belet om in het verleden meermaals terug te keren naar zijn land van herkomst na een verblijf in het buitenland, onder meer na zijn vlucht naar Jordanië in 2007 waar hij asiel had aangevraagd bij het UNHCR, waarna hij naar Irak terugkeerde om samen te werken met de Amerikanen (*Ibid.*, p. 3). Hij bezocht ook zijn dochter in België begin 2009 en zou nadien zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst (AD, stuk 23, Landeninformatie, visumdossier). Verzoeker diende in Jordanië opnieuw een aanvraag in bij UNHCR op 15 december 2010 (AD, stuk 27, dossier CG X, Documenten, UNHCR certificaat) zonder het resultaat van die procedure af te wachten. In 2011 bezocht hij opnieuw zijn dochter in België (AD, stuk 23, Landeninformatie, visumdossier), waarna hij zijn eerste asielaanvraag indiende, maar verliet naderhand België opnieuw vrijwillig. Indien verzoeker door zijn profiel een verhoogd risico zou lopen om ontvoerd te worden omwille van financiële motieven, zou zijn gedrag hiermee in overeenstemming moeten zijn, wat niet het geval is. Verzoeker liet immers meermaals na om zich te beroepen op een behoefte aan internationale bescherming om zich aan dit risico te onttrekken. Ter terechtzitting beweert verzoeker dat hij bij zijn terugkeer naar Irak telkens in een *compound* verbleef, waardoor hij niet aan risico's was blootgesteld, en dat hem een ‘*resettlement*’ in de Verenigde Staten werd beloofd. Verzoeker legt echter geen enkel begin van bewijs neer van zijn verblijf in een *compound* in Bagdad, noch enig begin van bewijs dat hij in aanmerking kwam voor ‘*resettlement*’ in de Verenigde Staten. De opmerkingen van verzoeker doen geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers frequente bewegingen tussen Jordanië, België en Irak moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met een geponde vrees voor vervolging.

2.5.17. Het gegeven dat vele familieleden van verzoeker in het buitenland verblijven, wordt niet betwist. De behoefte aan bescherming dient echter individueel te worden beoordeeld. Het feit dat verzoekers broer F. een voormalig rechter is uit Irak die naar de Verenigde Staten is gevlucht (Aanvullende nota, bijlage 4: CNN.com/law center, The Christian Science Monitor, twitteraccount), betekent niet dat verzoeker een risico loopt op vervolging in Irak. De positie van zijn broer werd door verzoeker nooit als een asielmotief naar voor geschoven. Ook het feit dat zijn familieleden Amerikaans of Brits staatsburger zijn, is niet afdoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

2.5.18. Zelfs bij een zogeheten ‘hollistische’ benadering, zoals verzoeker beschrijft op basis van de uitspraak van het Britse *Upper Tribunal*, geven de elementen die door verzoeker werden opgesomd geen aanleiding tot de erkenning als vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn vroegere werk als tolk voor de Amerikaanse troepen of omwille van zijn profiel en/of zijn familieleden door ‘moslimextremisten’ zou worden gevisieerd, dan wel onder de negatieve aandacht zou komen van de Iraakse autoriteiten.

2.5.19. Gelet op het ongeloofwaardig en weinig actueel karakter van de door verzoeker ingeroepen asielmotieven komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling, overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet (zie HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, §28, <http://curia.europa.eu>). Er wordt in het kader van artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Bovendien stipt de Raad aan dat hij te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1, van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), waardoor het aanvoeren van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in de huidige stand weinig dienstig is.

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.20. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, haalt verzoeker de zogeheten 'sliding scale' aan uit het voormelde arrest *Elgafaji* van het HvJ, waarin het onderscheid wordt gemaakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.21. Daargelaten de vraag of verzoeker omwille van zijn voorgehouden militaire profiel (Aanvullende nota, bijlagen 1 en 2) als "burger" kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 23, Landeninformatie, "COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018) niet dat er in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in voormeld wetsartikel. Uit de informatie vloeit voort dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijks slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde de eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor

een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de

conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat er in Bagdad een situatie van willekeurig geweld bestaat waardoor verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen tot het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.22. De ‘persoonlijke omstandigheden’ waarnaar in de rechtspraak van het HvJ wordt verwezen, zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat de betrokkene, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn gevorderde leeftijd, het feit dat hij Irak reeds 8 jaar geleden verlaten heeft en aldaar niet meer over een thuisbasis of een familiaal netwerk beschikt waardoor hij op zichzelf aangewezen zou zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker toont niet aan dat zijn in het buitenland levende familieleden hem niet financieel zouden kunnen ondersteunen zodat hij in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien. Bovendien verblijft er nog steeds één dochter van verzoeker in Irak, waardoor hij daar ook nog over een (weliswaar beperkt) familiaal netwerk beschikt. Het gegeven dat verzoekers ex-schoonzoon in detentie verblijft op verdenking van terrorisme (Aanvullende nota, bijlage 4), doet hieraan geen afbreuk.

2.5.23. De Raad kan zich onmogelijk uitspreken over de maagproblemen van verzoeker (Aanvullende nota, bijlage 5). De Belgische wetgeving voorziet trouwens in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen, die volledig losstaat van een verzoek om internationale bescherming (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *M'Boj*, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, *Abdida*, §§31-36) en waarin desgevallend kan worden beoordeeld of verzoeker omwille van zijn maagproblemen, die blijkbaar al tot een aantal heelkundige ingrepen aanleiding hebben gegeven, in aanmerking kan komen voor een verblijfsmachtiging.

2.5.24. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, al dan niet in samenhang met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Beide middelen zijn, voor zover de erin vermelde bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN